

ע"פ 19949/12/18 - פלאח גויאלס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 19949-12-18 גויאלס נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת חיה זנדברג
מערער	פלאח גויאלס
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק-דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה (כב' השופטת שרית זוכוביצקי-אורי) מיום 18.11.2018 בת"ד 2524-08-15.

פסק-הדין בת"ד 2524-08-15

- ביום 25.4.2018 הורשע המערער על-פי הודאתו (שניתנה במסגרת הסדר טיעון) בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה, עבירה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], ובעבירה של נהיגה ללא פוליסת ביטוח בתוקף, עבירה לפי סעיף 2(א) ו-(ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי, התש"ל-1970.
- לפי עובדות כתב האישום בהן הודה המערער, ביום 25.6.2013 בשעה 16:15 לערך נסע המערער - כשהוא ללא ביטוח רכב תקף - ברחוב החי"ל לכיוון רחוב בר-כוכבא. באותה עת רכב המתלונן על אופניים חשמליות מכיוון רחוב בר-כוכבא לכיוון רחוב נהגי הפרדות. משהבחין המתלונן ברכב, בלם את אופניו ונפל על הכביש. לאחר נפילת המתלונן על הכביש, המערער פגע ברכבו במתלונן, ובשל כך נגרמו למתלונן רגישות בעמוד השדרה ושפשופים בכפות הידיים.
- המערער, שראה את נפילתו של המתלונן, לא עצר במקום התאונה, והמשיך בנסיעתו לכיוון רחוב בר-כוכבא.
- ביום 18.11.2018 נגזר דינו של המערער למאסר למשך חודשיים, שירוצה בדרך של עבודות שירות; לפסילת רישיון נהיגה למשך 24 חודשים; למאסר על-תנאי; לפסילה על-תנאי; ולקנס.
- על גזר דין זה הוגש הערעור הנוכחי, שהתמקד ברכיב המאסר לריצוי בעבודות שירות וברכיב הפסילה בפועל.

הערעור

- ב"כ המערער טען כי נסיבותיו האישיות הקשות של המערער, כפי שפורטו בתסקיר המבחן, צריכות היו להביא לקבלת המלצתו של שירות המבחן, לפיה על המערער ייגזרו שעות שירות לתועלת הציבור ולא מאסר בעבודות שירות. ב"כ המערער הדגיש כי המערער לא הורשע באחריות לגרימת התאונה, אלא בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה ברף הנמוך ביותר (של רשלנות), וכי ההפקרה לא גרמה להחמרה במצבו של המתלונן. ב"כ המערער ציין כי העובדה שהמערער לא ניגש לעזרת רוכב האופניים נבעה מכך שהמערער הוא חירש מלידה,

והוא חשש עד מאד שיתקשה לתקשר עם המתלונן, כשהמערער דובר אך ורק את שפת הסימנים. עוד עמד ב"כ המערער על השיהוי הכבד בהגשת כתב האישום, שהוגש באוגוסט 2015 ביחס לתאונה שאירעה ביוני 2013, ועל כך שהמערער הוא נעדר עבר פלילי, ועברו התעבורתי קל.

7. ב"כ המדינה טען שדין הערעור להידחות. ב"כ המדינה עמד על החומרה הרבה של העבירה של הפקרה לאחר פגיעה, המחייבת ענישה ראויה והולמת, כמתחייב מהצורך להתגבר על הנטייה, שיכולה להיות טבעית, להימלט ממקום התאונה. ב"כ המדינה הוסיף וטען כי אין כל עילה להתערב בגזר הדין, שכן העונש המקל יחסית שנגזר על המערער מבטא את שקילת נסיבותיו האישיות וכן את שקילת שאר הנסיבות לקולא.

דין והכרעה

8. דין הערעור להידחות. כידוע, ערכאת הערעור אינה מתערבת על דרך השגרה בגזירת הדין. כדברי כב' השופט אלרון בע"פ 945/18 **סלאימה נ' מדינת ישראל** (2019):

"הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור לא תתערב בעונש שהוטל על-ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים של סטייה קיצונית ממדיניות הענישה במקרים דומים, או כאשר מדובר בטעות מהותית שנפלה בגזר הדין" (שם, בפסקה 12 לפסק-הדין).

9. המקרה הנוכחי אינו נמנה על המקרים החריגים, המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור. אמנם כן, בענייננו המערער לא הורשע באחריות לגרימת התאונה, ועבירת ההפקרה בה הורשע היא ברף הנמוך של **רשלנות**, כקבוע בסעיף 64א(א) לפקודת התעבורה. אולם, בית המשפט קמא שקל את השיקולים הללו, איזנם במכלול השיקולים הצריכים לעניין, ואין עילה להתערב בפסיקתו.

10. המדיניות השיפוטית הראויה היא כזו שתבחר לנהג כי מקום בו הוא מעורב בתאונת דרכים בה נפגע (או עלול היה להיפגע) אדם, אזי מוטלת עליו - ללא כל היסוס - החובה לעצור כדי לעמוד על תוצאות התאונה ולהזעיק עזרה. כדברי כב' השופטת פרוקצ'יה בע"פ 5000/08 **סומך נ' מדינת ישראל** (2009):

"העבירה חלה על כל מעורב בתאונה, בלא קשר לשאלת אחריותו לתאונה. הנורמה של איסור על הפקרה, מעבר לתכליתה להגן על הנפגע ולהקל על אכיפת החוק ביחס לנהגים עבריינים, נועדה לעגן במשפט את החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לזולתו שנפגע, לדאוג לשלומו ולהציל את חייו..."

אחריות מוסרית-משפטית זו רחבה בהרבה מעצם החובה להקפיד על כללי התעבורה בכבישים. היא משקפת אחריות המוטלת על מעורב בתאונה להושיט עזרה למי שנפגע ושרוי במצב של חוסר ישע בפגיעתו, בלא קשר הכרחי לשאלת אשמו של הנהג לתאונה" (שם, בפסקאות 10, 12 לפסק-הדין).

11. ב"כ המערער ייחס משקל רב בטיעונו לכך שהמערער הוא חירש, הדובר את שפת הסימנים. לטענתו, זו הייתה הסיבה בעטיה המערער לא עצר את רכבו במקום התאונה, ויש לבחון את התנהגותו במשקפיים המבטאות מודעות ורגישות לחששותיו של המערער מתגובתה של החברה, שהיא לעתים, למרבה הצער, עוינת, כפי שנתקל בכך המערער בעבר בהקשרים אחרים. ב"כ המערער הפנה בהקשר זה לפסיקה, בה נקבע כי במקרים מסוימים ומתאימים, נאשם לא ירצה מאסר בפועל אלא בעבודות שירות בשל היותו חירש. ראו ע"פ 3697/15 **טוויל נ' מדינת ישראל** (2016). וראו גם ע"פ 3766/10 **נמר נ' מדינת ישראל** (2011).

12. אכן, כבודה של חברה נמדד ביחסה אל אנשים עם מוגבלות. לא בכדי קבע המחוקק בסעיף 2 לחוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות, התשנ"ח-1998 כי מטרתו של החוק היא "לתת מענה הולם לצרכיו המיוחדים" של אדם עם מוגבלות, ולא בכדי נאמר בסעיף 1 לחוק כי "זכויותיהם של אנשים עם מוגבלות ומחויבותה של החברה בישראל לזכויות אלה, מושתתות על ההכרה בעקרון השוויון, על ההכרה בערך האדם שנברא בצלם ועל עקרון כבוד הבריות".

13. אולם, בית המשפט קמא שקל שיקול זה, ועל-פיו, בין היתר, החליט להקל בדינו של המערער ולגזור עליו מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות לפרק זמן קצר של חודשיים. כך נשמר האיזון הראוי בין השיקולים לקולא - שהם רבים בענייננו - לבין החובה להבטיח, לטובת האינטרס הציבורי הרחב, כי כל אדם הנוהג ברכב

יעצור ללא היסוס את רכבו במקום ביצועה של תאונה, יעמוד על תוצאות התאונה ויזעיק עזרה.

14. לפיכך, דין הערעור בנוגע לרכיב המאסר בעבודות שירות - להידחות.

15. אשר לרכיב הפסילה: בוודאי שאין כל חומרה בתקופת הפסילה של שנתיים שנגזרה על המערער, כמתחייב מתקופת הפסילה המינימלית הקבועה בפקודת התעבורה במקרה של הרשעה בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה, ונראה כי בית המשפט קמא אף הקל עם המערער בעניין זה, נוכח הנסיבות המפורטות לעיל. אין כל בסיס בדין להתערבות בפסיקה זו.

16. מששקל בית המשפט קמא את כלל השיקולים הנוגעים לעניין, לרבות נסיבות האישיות של המערער, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, וכל שאר השיקולים שפורטו בהרחבה בגזר הדין, אין עילה להתערב בגזר דינו של בית המשפט קמא, והערעור נדחה.

17. המערער יתייצב לריצוי עבודות השירות בפני הממונה ביום 17.2.2019 עד לשעה 10:00.

18. המערער יפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט עד ליום 14.2.2019, וישלם עד למועד האמור את התשלום הראשון בגין הקנס שנגזר עליו בבית המשפט קמא.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, י' שבט תשע"ט, 16 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.